

HARLEQUIN®

009
SEPTEMBER

SINU, MINU JA MEIE OMA

JENNIFER GREENE

Embras

Jennifer Greene
YOURS, MINE & OURS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viies

© 2011 by Alison Hart
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09229211
ISBN 978-9949-25-105-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Olen oma lugude toimumispaikadeks valinud mägesid ning ookeanikaldaid, väikseid linnakesi ning suurlinna südameid, aga seekord tahtsin leida midagi muud. Ma vajasin paika, mis esitab kahele tugevale natuurile tõelise väljakutse. Kohta, kus jäävad ellu ainult tugevaimad, ning keskonda, mis on nii kangelase kui kangelanna jaoks tõeline eksootika. Arvake, millest ma räägin?

Eeslinnadest.

Mul oli neid karaktereid välja mõeldes väga lõbus! Ühel pool on alfa-isasest Mike ning tema nelja-aastane alfa-isasest poeg Teddy. Teisel pool on kaks naissoost punapead, kelle tüdrukulikkus ei tunne piire. Alguses polnud minagi kindel, kas nad ikka suudavad teineteist leida. Kuid, nagu ma oma varasematest lugudest õppinud olen, armastus leiab alati mingi võimaluse.

Loodan, et naudite seda lugu!

Jennifer Greene

Kirjutage mulle julgesti, kas minu kodulehele aadressil www.jennifergreene.com või minu autorikonto kaudu Facebookis.

*Lillyle: Pane end valmis, kullake. Elu
täis imesid ootab sind ees.*

Esimene peatükk

Mike Conroy avas valge maasturi pakiruumiluugi. Mai-kuu hele päikesevalgus peegeldus auto tahaossa kuhjatud varustuselt vastu. Ta hakkas asju autost välja tõstma: kõigepealt hallid plastämbrid, siis kotiriie, kortsus ajalehepaberid ja mullakotid.

Kõige viimased olid muidugi ussikesed.

Paar sekundit mudis mees oma kangeid õlgu ning mõtiskles, kuidas küll oli ta elu sellesse punkti jõudnud. Juba teismelise poisina olid tal olnud väga konkreetsed eesmärgid ning soovid, mida elult oodata. Ta oli alati tahtnud saada edukaks advokaadiks ja ta oli seda ka saavutanud. Ta oli alati tahtnud elada suures linnas ning ka seda oli ta teinud. Ta oli alati unistanud elust koos ilusa, seksika naisega ning, jumal teadis, et ka seda oli ta päris kindlasti teinud.

Ta oli kõike seda teinud ja siis sellest kõigest loobunud. Aga mitte kunagi elus polnud ta arvanud, et tahab ühel päeval rajada ussifarmi. See polnud talle pähegi tulnud.

“Hei, issi, kas see pole *vahva*? Kas see pole mitte kõige lahedam asi üldse? Kus ussikesed on? Ma tahan neid näha!”

“Mitte veel, Teddy, me peame nad päikese käest ära, keldrisse viima. Sa võid aidata mul kõik asjad üles seada.”

“Mis sa arvad, kui varsti meil juba ussikakat on, issi? Kas sa arvad, et *varsti*?”

Mike teadis, et kui ta nelja-aastane poeg ütles “varsti”, siis mõtles ta lähima kolme sekundi jooksul. “Plaan on selline, et viime kõik asjad keldrisse, siis tuleme üles, peseme käed ja joome klaasi apelsinimahla. Ja siis asume asja kallale ning ehitame oma ussifarmi valmis.”

“Kuule, issi,” Teddy, kelle pruun juuksepuhmas nägi igas olekus sassis välja, kes suutis uutesse teksastesse välgukiirusel augu tekitada ning kelle T-särgil oli juba nelja erineva toidu plekk, vahtis Mike’ile imetlevalt otsa. “Ussid on mu lemmikasjad kogu maailmas. See on parim asi, mis minuga kunagi juhtunud on. Ma ei tee nalja. Päris tõsiselt kohe. Seekord ma ei räägi mingit naljalugu, issi, see on TÕSI!”

“Ma usun sind, põnn. Just sellepärast me seda teemegi.”

“Kas me kaevame tiigi ja toome sinna konni ja puha?”

“Kindel see.”

“Ema ei laseks mul kunagi seda teha.”

Mike tõmbas T-särgi üle pea ja viskas selle autoistmele.

Kevaded Chicagos olid tavaliselt täiuslikud, kuid see maikuu oli olnud põrgulikult palav. Terve pärastlõuna oli olnud tunne, nagu elaksid nad ahjus ja higi pärlendas Mike’i kuklal. Ta ei vastanud Teddy märkusele ema kohta. Ta oli juba üsna osav – mitte täiuslik, kuid siiski üsna osav – selles, et mitte kritiseerida Nancyt nende poja ees. Ta oli vandunud, et Teddyst ei saa lahutuslahingu ohvrit.

“Kuule, issi...”

Õnneks päästis kõrvalkrundile keerav valge maastur Mike'i uuest küsimustelaviinist.

Mike vaatas üles, Teddy vaatas üles ning isegi hoolega krunti revideeriv basset Slugger oli piisavalt huvitatud, et uniste silmade pilk tõsta.

Mike ja Teddy olid alles kahe nädala eest Chicago kesklinnast ära kolinud. Äärelinna lähedalgi elamine oli teine asi, mida Mike polnud kunagi oma elus ette kujutanud. Kuid see oli järjekordne kompromiss, mis oli kaasnenud lahutusega. Vähemalt ei olnud naabruskonna majad kõik ühesugused. Silver Hills oli uus äärelinn, kust leidis kõiksugust arhitektuuri ja kus suurema osa majade vahel oli oma pool aakrit maad. Mike'i uus kodu oli natuke kohandatud viilkatusega maja, põhiliselt klaasist ja sekvoiapuust. Ehitisele andis omanäolisust kaht korrust läbiv kivikorsten. Parim osa oli asukoht – kodu asus majade kobara lõpus, nii et maja taha jäi metsatukk.

Lähim maja asus ida pool ning sellel oli juba Mike'i ja Teddy sissekolides olnud silt “müüdüd”. Elumärke polnud seal aga olnud enne, kui paari päeva eest, mil sinna kolimisautoga mööblit toodi. Majaomanikke polnud Mike aga seni näinud.

Naaber maja oli Mike'i omast veidi uhkem. See oli maakivist ning teisel korrusel olid maast-laeni aknad ning alumise korruse esiust raamisid peened tiibaknad. Mike'i meelest oli hoone natuke uhkeldav, justkui järeletehtud maamõis. Tegelikult polnud sellel muidugi mingit tähtsust.

Mike ei märganud juhti, sest ta tähelepanu köitis auto ümber kekslev laps. See oli väike tüdruk. Väga tüdrukulik tüdruk ning ta oli umbes Teddy-vanune. Plika oli pealaest jalatallani roosasse rietatud: roosa litrite ja sätendavate pärlitega pluus ja valged roosade servadega püksid ning kingad, millel kekseldes löid helendama roosad tulukesed. Tüdruku metsikutesse punastesse lokkidesse oli veel kuidagi kinnitatud sätendavaid ning säravaid pärleid ja litreid.

Teddy näis täiesti jahmunud, kuid mitte tingimata tüdruku pärast. Asi oli selles, et Slugger, kes liigutas ennast kiiresti ainult siis, kui nähtaval oli mõni kont, haukus plikat nähes paaniliselt ja järelejätmatult. Tüdruku jalgade ümber keksles nimelt koer. Vähemalt Mike arvas, et see oli tõenäoliselt koer. Tegu oli mingi valge karvapalliga, mis võis olla näiteks kääbuspuudli ja šnautseri ristand. Loom, nagu tüdrukki, oli uskumatult ehitud roosa sätendava kaelarihma ning igasuguste vidinate ja kulinatega, mida Mike varem ühe koera küljes ettegi poleks suutnud kujutada.

Slugger tormas puudlit jätkuva haukumise ja ulgumisega tervitama. Väike koer sörkis talle rõõmsalt vastu ning pissis. Siis Slugger pissis. Siis hakkasid koerad teineteist taga ajama. Kõik oleks hästi lõppenud, ainult et Teddy, sõbralikkuse kehastus nagu ta oli, jooksis tüdruku juurde ning hakkas tolele oma uuest ussifarmist rääkima.

Piisas sellest, et Teddy mainis kolmetähelist sõna “uss”, kui tüdruk tõi kuuldavale pika ja läbilõikava karje, mis oleks võinud – või ausalt öeldes, oleks lausa pidanud –

surnudki üles äratama. Vaevalt meetripikkuse plika kohta oli tal “Ameerika otsib superstaari” võitja vääriline hääleulatus.

Momentaalselt tormas majast, eesust lahti jättes, välja naine. Oli ilmselge, et ta kartis, et tütar on tõsises ohus. Mike ei saanud muidugi teada, et naine oli tüdruku ema, kuid see oli piisavalt ilmne.

Naisel olid samasugused krussis punased juuksed. Tema kiharad olid rikkalikku punakaspruuni värvi ning langesid tantsiskledes õlgadele.

Erinevalt tütrest kandis naine põhiliselt rohelist värvi riideid, kuid temagi kostüüm oli oskuslikult valitud. Rohelise ja valgega kirju pluus, valged teksased ning rohelistes sandaalid sobitusid ideaalselt. Naisel oli tütrest lihtsalt vähem pärleid ja litreid küljes.

Mike mõõtis naist kiire pilguga, kuid tõmbus siis tagasi.

Ta tuletas endale meelde, et oli hea põhjusega otsustanud ülejäänud eluks seksist loobuda. Kõik mehed teadsid, et punapead tõid pahandusi kaasa. Pealegi oli naine kindlasti abielus. Sellest hoolimata, mees oleks pidanud pime olema, et mitte märgata, et naine oli rohkem kui kena. Naine oli pikk ja sale, tal oli sportlik kehaehitus, kuid ka piisavalt kurve, et mehe pilk mõneks sekundiks oma dekolteele naelutada. Naisel olid imeilusad rohelised silmad ning kaunikujuline sale nägu. Ja see suu... see neetud suu oli lausa nõiduslikult kutsuv.

Kogu komplekt liikus “ilusast” sirgelt mööda ning sihtis pigem “jalustrabavat”.

Õnneks polnud Mike'il pikalt aega selle üle mõtisklema jääda. Nende mõlema tähelepanu tõmbas endale äkitselt valla pääsenud põrgumürgel. Elegantne pika-
karvaline lumivalge kassipoeg astus daami lahtisest esiksest välja ja laskus graatsiliselt uksematile käppa lak-
kuma.

Mike'i kass, vana räsitud uulitsakõuts, kes oli ühel äikesetormi ööl Mike'i juurde ilmunud ja edaspidi keeldunud lahkumast, sööstis kassiuksest välja ning valge kiisu poole.

Emma tõi kuuldavale karje, mis tõestas, kust tütar oma häälepaelad pärinud oli.

Kassipoeg lipsas tuppa ning kõuts tormas talle järele. Mõlemad koerad unustasid oma mängu ning söötsid kassidele järele. Teddy ja väike tüdruk trügisid teineteisest mööda, püüdes esimesena loomadele järele jõuda.

See kõik jättis Mike'i vähemalt hetkeks uue naabriga kahekesi.

Tundus, et naine mõõdab teda pilguga, ning Mike'ile meenus elavalt, et tal pole särki seljas ning on higine ja räpane. Naise ilme ei reetnud aga seda, mida ta mehest esmapilgul arvas. See-eest oli üsna ilmne, mida ta tekkinud olukorrast arvas.

Ta ahmis õhku. "Kardan, et peame nimepidi tutvuma mõni teine kord... tähendab, tahaksin naabritega natuke vähem kaootilistes tingimustes tutvuda..."

"Mina ka, uskuge mind."

"Kuigi hetkel tahaksin ma nutta, siis usun, et juba täna õhtul naeran selle kõige üle."

“Mina ka.” See meeldis Mike’ile. See, et naine ei satunud hüsteeriasse, vähemalt kui oli selgunud, et tütar pole ohus ega haiget saanud.

“Õnnetuseks...” ütles naine, kui oli hingeldamise lõpetanud, “...ei ole meie kass steriliseeritud. Koer ka mitte, loodame tõugu aretada.”

“Oh,” ütles Mike ning oli ilmne, et selle koha peal vestlus lõppes. Mike polnud keskkoolist saadik jooksupooli teinud, kuid hädaolukorras suutis ta end kokku võtta. Ning praegu oli kindlasti vastav olukord.

Amanda Scott jooksis kohe oma uue naabri kannul ning hüüdis lapsi, kasse ja koeri nii valjusti, kui jaksas. Koliimisfirma oli mööbli ning raskemad kastid juba mitu päeva varem kohale toonud, aga sisse kolima polnud Amanda kavatsenud hakata enne täna. Seetõttu oli maja sisemus tõeline takistusrada kastidest ja suvaliselt paigutatud mööblist. Mööbli vahel põiklemine ning kastidest üle hüppamine polnud aga ainsad põhjused, mis Amandal hinge kinni võtsid.

Asi oli mehes.

Amanda oli oodanud, et kesklinnast äärelinna kolimine saab olema väljakutse, kuid *sellist* väljakutset polnud ta oodanud.

Viis aastat oli Amanda elanud täiuslikku elu: ilus korter Chicago kesklinnas, edukas karjäär reklaamibüroos ja õnnelik abielu täiusliku mehe Thomiga. Siis aga tuli nende armas laps ning siis tuli ka lahutus.

Esimene asi, mida Amanda oli otsustanud – sest see oli kõige kriitilisem otsus –, oli olnud igaveseks seksist loobuda. Põhjuseks oli tema võimetus meeste iseloomu hinnata. Kuigi Amanda oli äärelinna kolinud tütre pärast, uskus ta, et äärelinnaelu tuleb tsölibaadile kasuks. Siin kavatses ta kohata ainult abielumehi, isasid ning täielikult perekonnale pühendunud mehi.

Uus naaber oli kindlasti üks sellest abieluinimeste karjast. Ükski täie mõistuse juures olev naine ei laseks ju sellisel vallalisena ringi joosta. Ainult et... ootamatult pani naabrimees Amanda meeled uue erksusega tööle. Mehe tumepruunides juustes polnud midagi ebatavalist, kuid tema lõuga kattis mitu päeva ajamata habemetüügas ja silmis oli hea viski karva kütkestav pilk. Naabrimehe paljas rind oli lihaseline, kuid sile; teksased madalalõikelised ning päevitunud nahk higist pärlendav. Tegu polnud lihtsalt auhinnamehega, Amanda oli tutvunud testosterooni kehastuse endaga.

Mees hüüdis uuesti oma poega, koera ja kassi. Isegi ta häälest õhkus mehelikkust.

Mitte et Amanda oleks kavatsenud selles osas midagi ette võtta. Ta oli tegelikult lootnud naabriks mõnd vanaprouat või siis poole tosina jõnglase ning räsitud olemise ja õllekõhuga isaga perekonda.

Elutoast edasi jõudsid nad uue kasepuust mööbli ning kaunite suurte akendega kööki, mis oli olnud peamine põhjus, miks Amanda oli just selle maja valinud. Praegu oli köök muidugi täis suvaliselt maha asetatud kaste, millest ühe otsas istus valge kassike. Amanda vaatas, kuidas

uus naaber Printsessi üles tõstis ning kuidas loomake enast kohe mehe õlal kerra tõmbas, justkui oleks lõpuks oma võluva printsi leidnud. Tema võis muidugi õnnelik olla. Mees oli päästnud ta uulitsakõutsi käest, kes kastide ümber luuras.

“Ma võtan ta,” ütles Amanda. Mees ulatas valgete kassikarvade pilve naisele ning too viis Printsessi kohe lähimasse vannituppa ning sulges ukse.

Üks kass turvalises kohas, nüüd tuli veel ainult kaks koera ja kaks last kinni püüda.

Koerad olid haukumise lõpetanud, mis oli Amanda jaoks kurjakuulutav märk. Samuti kostis nuttu, mis polnud ka kõige parem märk, ent Amanda ei saanud täpselt aru, kumb laps parasjagu õnnetu on. Igal juhul kostus see ülemiselt korrusel, kus asusid kaks magamistuba ja vannituba.

Amanda reageeris nutule esimesena ning jooksis kolme astet korraga võttes trepist üles, et leida eest oma inglisesest tütar, kes istus naabripoisil otsas ja sõna otseses mõttes kolkis teda. Tüdruk oli Teddyst oma poole kergem, kuid Amanda teadis, et kui ta tütreke tigidaks saab, on tal Koljati jõud. Ta tõstis Molly poisi pealt ära ning pahandas temaga löömise pärast.

“Kunagi ei tohi lüüa,” ütles Amanda rangelt. “Sa tead küll, et ei tohi, meie majas ei lööda kunagi. Kui sul on tüli, mida sa ise ei oska lahendada, siis tule minu juurde. Aga lüüa ei tohi. Palu kohe vabandust!”

Järgnes lärmakas dialoog, mis sisaldas palju: “Aga ta...” ja “Tema ütles esimesena...” või “Ei, tema ütles, ma ei

saanud midagi parata,” ning “Sina olid see, kes oli vastik ja kuri ja õel,” ja nii edasi.

Kulus paar minutit, kuni pisarad olid kuivatatud ning mõlemad lapsed üle vaadatud ja selgeks tehtud, et kumbki polnud tegelikult haiget saanud. Naabripoiss oli oma isa väike koopia. Ta oli mehine ja natuke räsitud, ainult et veel lapselikult armas.

Naabrimees ilmus trepimademele: “Leidsin koerad üles.”

“Kust?”

“Toast, sellest, millest saab vist sinu elutuba. Diivani tagant. Slugger on nüüd väljas ja ma panin ukse kinni, et see tsirkus otsemaid ei korduks. On olnud väga lõbus, kuid ma ei tahaks sind kauem segada.” Mees sirutas käe välja ning poiss hüppas talle kohe kaela. Teise kaenla all hoidis naabrimees oma kõutsi. Amanda kuulis isegi teiselt korruselt ukse taga kraapivat ja haukuvat bassetit.

“Mm...” Amanda sügas kukalt. Kuidas sellist kohutavat esimest kohtumist viisakalt lõpetada? “Oli meeldiv tutvuda?”

“Tegelikult me ei olegi ju veel tutvunud. Jumal tänatud selle eest.” Mees kõndis juba trepist alla, mõlemad käed täis. Tema poeg rääkis vahetpidamata ning räsitud kass näugus teise kõrva. “Kui kolimisel abi vajad, siis hüüa.”

“Aitäh,” vastas naine. Selle mehe kutsub ta endale appi küll sel päeval, kui taevast hakkab kuldvihma sadama. “Sama siin.”

Mees kergitas kulme, justkui ei suudaks uskuda, et võiks Amandalt või tema majapidamiselt abi vajada. Kuid

ta muigas endiselt. Muie oli kelmikas. Muie, mis ütles midagi sellist: “Kui sul juba on üks kohutavalt viltu läinud päev, siis võta sellest juba parem kõik!”

Huvitav mees, mõtles Amanda. Kogu perekond oli natuke metsik. Kassil oli rohkem arme kui tervet nahka, koeral oli koeralõhn ning ta kõrvad lohisesid mööda maad, kui ta ringi käis. Kõigile neljale oleks vann, puhtad riided ning hari ära kulunud.

Agaga antud olukorras oleks naaber võinud karjuda – nii nagu suurem osa mehi kriisiolukorras – või siis enesevalitsuse kaotada või süüdlast otsida ning kahtlemata just Amanda leida.

Selle asemel oli mees aga lihtsalt asja käsile võtnud ning asunud probleeme lahendama.

Võib-olla polnud ta kõige halvem naaber.

“Ema!” Molly sikutas Amandat käisest. “Ma ei taha seda poissi enam kunagi elus näha! Ma vihkan teda! Ja ma tahan mahla ja telekat vaadata.”

Amanda puhkes peaaegu naerma. Hetkeks oli ta olnud mures füüsilise tõmbe pärast oma uue naabrimehe poole. Nüüd aga tõmbas päriselu teda taas oma keerisesse.

Praegu ümbritses teda just nii palju kaost, kui ta taluda suutis ja natuke rohkemgi.